

Сонет 6

Жоашен Дю Белле

6

Коли на пастирів дивлюся, чий наказ
Сповняє гамором приймальні мармурові,
Коли по двоє йдуть, зухвалі в кожному слові,
Я думаю: боги зійшли з-за хмар до нас.

А як святий отець зненацька плюне в таз,
І, раптом збліднувши, сумні, на все готові,
Вони вдивляються, чи там немає крові,
І слабко, вдавано сміються напоказ,-

Тоді я думаю: які ж вони малі,
Оці напинджені духовні королі!
Невже вся велич їх залежить від дрібниці?

І справді: сталі брязк, обвалу грізний грім
Уже збираються над головами їм,
Бо щастя їх давно висить на ветхій нитці.